

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 485/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na súdne preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžk 6/2017 z 21. februára 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho

práva podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na súdne preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžk 6/2017 z 21. februára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že nadriadená sťažovateľky – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], vedúca Okresného riaditeľstva Policajného zboru [REDAKOVANÉ], vnútorného oddelenia (ďalej len „vedúca“), začala disciplinárne konanie proti sťažovateľke 18. júna 2015, a to listom zo 17. júna 2015, ktorým sťažovateľke oznámila, že proti nej začína disciplinárne konanie. Následne riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru [REDAKOVANÉ] (ďalej len „riaditeľ okresného riaditeľstva“) disciplinárnym rozkazom č. 2 z 25. júna 2015 (ďalej len „disciplinárny rozkaz“) uložil sťažovateľke disciplinárne opatrenie, a to zníženie služobného platu o 5 % na dobu 2 mesiacov. Proti tomuto disciplinárnemu rozkazu podala sťažovateľka odvolanie.

3. Riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru [REDAKOVANÉ] (ďalej len „riaditeľ krajského riaditeľstva“) rozhodnutím sp. zn. KRPZ-PO-120-020/2015 z 26. septembra 2015 potvrdil disciplinárny rozkaz riaditeľa okresného riaditeľstva a odvolanie sťažovateľky zamietol.

4. Proti rozhodnutiu riaditeľa krajského riaditeľstva podala sťažovateľka 1. decembra 2015 na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) žalobu, v ktorej sa domáhala zrušenia rozhodnutia riaditeľa krajského riaditeľstva z 26. septembra 2015 aj disciplinárneho rozkazu riaditeľa okresného riaditeľstva.

5. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 S 45/2015 z 26. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka 11. januára 2017 kasačnú sťažnosť na najvyššom súde, o ktorej najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom,

ktorým kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol a nepriznal jej náhradu trov kasačného konania.

7. Sťažovateľka uvádza: «Prvou kasačnou námietkou sťažovateľky bola námietka zodpovedajúca žalobnému dôvodu podľa ust. § 259 j ods. 2 písm. e) O. s. p., teda, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 191 ods. 1 písm. g) SSP). Sťažovateľka zároveň poukázala na to, že táto vada je takej intenzity, že zasahuje do práva sťažovateľky zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Touto vadou je skutočnosť, že disciplinárne konanie voči sťažovateľke začala jej bezprostredná nariadená, a to vedúca Vnútorného oddelenia OR PZ [REDAKOVANÉ] (ďalej len „vedúca VO OR PZ [REDAKOVANÉ]“), pričom disciplinárne opatrenie jej bolo uložené riaditeľom OR PZ [REDAKOVANÉ], pričom prvým úkonom, ktorý tento nadriadený voči nej vykonal, bolo vyhlásenie disciplinárneho rozkazu dňa 26. 6. 2015.

... Po tom, čo bolo sťažovateľke uložené vyjadriť sa k začatiu disciplinárneho konania, vedúca VO OR PZ [REDAKOVANÉ] listom zo dňa 22. 6. 2015 predložila riaditeľovi OR PZ [REDAKOVANÉ] žiadosť o vydanie disciplinárneho opatrenia podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z.

Riaditeľ OR PZ [REDAKOVANÉ] dňa 25. 6. 2015 vydal voči sťažovateľke disciplinárny rozkaz, ktorým jej uložil disciplinárne opatrenie. Medzi 22. 6. 2015 a vyhlásením disciplinárneho rozkazu zo dňa 25. 6. 2015 voči sťažovateľke nebol urobený žiaden úkon, z ktorého by vyplynulo, že vedúca VO OR PZ [REDAKOVANÉ] už voči nej nevedie ako oprávnený orgán a nadriadená s disciplinárnou právomocou disciplinárne konanie, ktoré voči nej začala listom zo dňa 17. 6. 2015. Rovnako riaditeľ OR PZ [REDAKOVANÉ] nevykonal voči sťažovateľke žiaden úkon, z ktorého by vyplynulo, že voči sťažovateľke vedie disciplinárne konanie o uloženie disciplinárneho opatrenia. Jeho prvým úkonom voči sťažovateľke bolo vyhlásenie disciplinárneho rozkazu.»

8. Najvyšší súd k tomu v napadnutom rozsudku uviedol: „... Vedúci vnútorného oddelenia okrem iného, vo vzťahu k podriadeným policajtom vykonáva personálnu pôsobnosť a disciplinárnu právomoc. K zamestnancom zaradeným na oddelenie vykonáva pracovnoprávne úkony v rozsahu stanovenom osobitnými predpismi - bod 9. V zmysle čl. 2

písm. g) Nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky o rozsahu disciplinárnej právomoci nadriadených, 7. stupeň disciplinárnej právomoci majú ostatní nadriadení, ktorým nebol určený vyšší stupeň disciplinárnej právomoci, teda aj vedúci VO OR PZ. V zmysle čl. 1 ods. 7 písm. b) citovaného nariadenia, 7. stupeň disciplinárnej právomoci zahŕňa právo ukladať z disciplinárnych opatrení písomné pokarhanie. Z vyššie uvedeného nepochybne vyplýva skutočnosť, že vedúca VO OR PZ [REDAKOVANÉ] bola vo vzťahu k sťažovateľke oprávnená začať disciplinárne konanie. Následne, keď na podklade zabezpečených dôkazných prostriedkov dospela k záveru, že disciplinárne opatrenie, ktoré môže v zmysle rozsahu svojej disciplinárnej právomoci uložiť - písomné pokarhanie, nie je postačujúce na obnovenie služobnej disciplíny sťažovateľky, navrhla riaditeľovi OR PZ [REDAKOVANÉ] uloženie vyššieho stupňa disciplinárneho opatrenia, a to zníženie služobného platu o 5% na dobu 2 mesiacov, čo spadá do disciplinárnej právomoci riaditeľa OR PZ v 5. stupni disciplinárnej právomoci, podľa ustanovenia čl. 1 ods. 5 písm. b) bod 2 citovaného nariadenia, s poukazom na čl. 2 písm. e) bod. 6 tohto nariadenia. Riaditeľ OR PZ [REDAKOVANÉ], v zastúpení zástupcu riaditeľa OR PZ [REDAKOVANÉ], uvedený návrh akceptoval, pričom v zmysle čl. 3 ods. 4 nariadenia počas neprítomnosti nadriadeného (napr. dovolenka, dočasná neschopnosť na službu pre chorobu alebo úraz a pod.) vykonáva disciplinárnu právomoc v plnom rozsahu jeho zástupca. V zmysle čl. 3 ods. 2 citovaného nariadenia nadriadený rozhoduje vo veciach disciplinárnej právomoci spravidla na návrh nadriadeného, ktorý je v jeho riadiacej pôsobnosti.

... Kasačný súd súhlasí s právnym názorom správneho súdu, že vyhlásením disciplinárneho rozkazu príslušným nadriadeným nedošlo k začatiu iného - odlišného disciplinárneho konania od konania, začatého na podnet priamej nadriadenej sťažovateľky, v ktorej právomoci nebolo uloženie predmetného disciplinárneho opatrenia. Nadriadená sťažovateľky [REDAKOVANÉ] postupovala v súlade s osobitnými predpismi, keď po zistení, že nie je v jej právomoci uložiť patričné disciplinárne opatrenie, predložila svoj návrh na vydanie rozhodnutia (nie začatie konania) príslušnému nadriadenému. Prvostupňové rozhodnutie teda bolo vydané v konaní, začatom podaním zo dňa 17.06.2015, doručeným sťažovateľke 18.06.2015. Zvolený postup žalovaného bol prípustný, v súlade so zákonom zákona č. 73/1998 Z. z. a Nariadením Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 22/2009 Z. z., čo správne a vyčerpávajúco odôvodnil v napadnutom rozsudku krajský súd,

ako aj žalovaný správny orgán, preto túto opätovnú námietku kasačný súd nepovažuje za odôvodnenú.“

9. Sťažovateľka ďalej uvádza: „Ďalším zásadným pochybením, na ktoré sťažovateľka v celom správnom konaní, ako aj v konaní pred súdom poukazovala, bola skutočnosť, že postupom vedúcej VO OR PZ [REDAKOVANÉ] jej bola odňatá (vzhľadom na to, že na využitie práva podľa ust. § 56 ods. 1 druhej vety zákona č. 73/1998 Z. z., jej bolo poskytnutých niekoľko hodín v priebehu jedného dňa v čase služby) možnosť účinne sa obhajovať, ako aj právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy...“

Sťažovateľka opätovne zdôrazňuje, že pokiaľ zákon výslovne ustanovuje, že jej možnosť účinne sa obhajovať má byť daná pred uložením disciplinárneho opatrenia, nezhojí toto porušenie v ďalšom konaní možnosť predniesť argumenty na svoju obhajobu v odvolacom konaní aj s využitím právnej pomoci advokáta. Tento názor sťažovateľka zastáva aj so zreteľom na osobitný charakter oznamovania rozhodnutí v konaní vo veciach služobného pomeru (disciplinárnom konaní), kedy rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia je policajtovi vyhlasované (§ 60 zákona č. 73/1998 Z. z.). Sťažovateľka teda nemá k dispozícii v pomerne krátkej lehote (8 dní) na podanie opravného prostriedku proti disciplinárnemu rozkazu (§ 242 ods. 1. zák. č. 73/1998 Z. z.) rozhodnutie v jeho písomnej podobe a ako to vyplýva z ďalšej žalobnej námietky, obsah takéhoto rozhodnutia, predovšetkým jeho odôvodnenia sa jej môže stať známym len pri nahliadnutí do spisu ňou samotnou alebo jej právnym zástupcom a pre potrebu reagovať na jednotlivé skutočnosti, ktorými je rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia odôvodnené venovať vyhotovovaniu odpisu takéhoto rozhodnutia pomerne dlhý čas.“

10. Najvyšší súd k tomu uviedol: «Sťažovateľka sa k oznámeniu nadriadenej zo dňa 17.06.2015 vyjadrila listom zo dňa 18.06.2015, v ktorom uviedla, že do práce nastúpila po svojej PN (18.06.2015) v trvaní cca 6 týždňov a uvedeného dňa, hneď jej bola nadriadenou (vedúcou, pozn.) odovzdaná žiadosť o vyjadrenie k začatiu disciplinárneho konania v termíne do 18.06.2015, s časom do 15:00 hod. Uviedla, že jej nebola vzhľadom k plneniu iných nadriadenou uložených terminovaných úloh poskytnutá dostatočná časová

lehota na písomné vyjadrenie, a preto žiadala o predĺženie lehoty do 19.06.2015 do 15:00 hod., aby mohla účinne využiť svoje práva a právnu pomoc.

Listom zo dňa 18.06.2015 nadriadená oznámila sťažovateľke, že predĺženie lehoty na vyjadrenie k začatiu disciplinárneho konania neschvaľuje a odôvodnila to tým, že dňa 18.06.2015 v čase o 15:05 hod. predložila sťažovateľka vyjadrenie k začatiu disciplinárneho konania č. s.: ORPZ-PO-VO-245-011/2015 zo dňa 17.06.2015. Touto písomnosťou jej bolo uložené v termíne do 15:00 hod. dňa 18.06.2015, predložiť vyjadrenie k nesplneniu pokynov uložených nadriadenou, na ktoré bola upozornená písomnosťou pod vyššie uvedeným číslom. Túto písomnosť si osobne sťažovateľka prevzala dňa 18.06.2015 v čase o 8:05 hod. spoločne s ostatnou pridelenou poštou. Z pridelených písomností bola iba v jednom prípade lehota pre jej spracovanie určená na deň 18.06.2015, a to v termíne do 12:00 hod. pre OKaP KR PZ [REDAKOVANÉ]. Písomnosť pre OKaP KR PZ [REDAKOVANÉ] nebola natoľko rozsiahleho charakteru, aby v stanovenom termíne nemohla predložiť vyjadrenie k začatému disciplinárnemu konaniu. O jedinej služobnej povinnosti na tento deň, o ktorej sa sťažovateľka informovala, bola prednáška v Evanjelickej materskej škole so začiatkom o 11:00 hod., z ktorej sa vrátila o 12:00 hod. Od tohto času nevie o žiadnej neodkladnej úlohe, ktorú v čase od 12:00 hod. do 15:00 hod. dňa 18.06.2015 plnila a už vôbec nie na základe pokynu nadriadenej.

Nadriadená, listom č. ORPZ-PO-VO-245-019/2015 zo dňa 22.06.2015, adresovanom riaditeľovi OR PZ [REDAKOVANÉ] predložila žiadosť o vydanie disciplinárneho rozkazu riaditeľa OR PZ [REDAKOVANÉ] podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. - zníženie služobného platu o 5 % na dobu dvoch mesiacov z dôvodu, že siedmy stupeň disciplinárnej právomoci vedúcej vnútorného oddelenia, vymedzený podľa Nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 54/2011, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 22/2009 o rozsahu disciplinárnej právomoci nariadených, zahŕňa právo udeliť disciplinárne opatrenie „písomné pokarhanie“. V predmetnom liste nadriadená popísala skutkový stav týkajúci sa začatia disciplinárneho konania voči sťažovateľke a svoju žiadosť odôvodnila tým, že z doterajšieho postoja sťažovateľky k plneniu si služobných povinností a dodržiavania služobnej disciplíny, ako aj skutočnosti, že za obdobie 4 mesiacov roka 2015 bola sťažovateľke už v dvoch prípadoch uložená výčitka podľa § 54 zákona č. 73/1998 Z. z. za porušenie základných povinností policajta, navrhla uložiť sťažovateľke za vyššie uvedené

porušenie disciplinárne opatrenie podľa § 53 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, a to zníženie služobného platu o 5 % na dobu dvoch mesiacov. Listom zo dňa 23.06.2015, č. ORPZ-PO-VO-245-020/2015 predložil riaditeľ OR PZ [REDAKOVANÉ] odborovému zväzu pri OR PZ [REDAKOVANÉ] žiadosť o zaujatie stanoviska voči vydaniu disciplinárneho rozkazu pre sťažovateľku.

Základná organizácia OZ PZ [REDAKOVANÉ], listom č. ZO OZP-1-3/2015 zo dňa 24.06.2015 oznámila riaditeľovi OR PZ [REDAKOVANÉ], že vo veci zaujatia stanoviska k vydaniu disciplinárneho rozkazu na sťažovateľku, po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nemá žiadne námietky voči záverom na uloženie disciplinárneho opatrenia podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. z...

Podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý jej ustanoví zákon. Zákon o štátnej službe č. 73/1998 Z. z. upravil v § 237 ods. 2 spôsob využitia práva účastníka konania tak, že účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy. Toto právo sťažovateľky bolo úkonom zo dňa 21.09.2015 rešpektované. Osobitný predpis (zákon č. 73/1998 Z. z.), podľa ktorého bol žalovaný povinný postupovať mu neukladá povinnosť umožniť účastníkovi konania vyhotovovať si zo spisu kópie. Právo na vyhotovenie kópii spisov vyplýva účastníkom správneho konania, ktoré sa riadi ustanoveniami zákona č. 71/1967 Z. z. o správnom konaní (správny poriadok), ktorého aplikácia je v konaniach podľa zákona č. 73/1998 Z. z. vylúčená (§ 247a cit. zákona). Uvedený postup je síce príliš formalistický, avšak kasačný súd sa aj v tomto prípade stotožňuje s názorom správneho súdu, že sťažovateľka sa s podkladmi pre rozhodnutie mala možnosť oboznámiť, a ak aj žalovaný, riadiac sa prísne textom zákona jej neumožnil robiť si kópie zo spisu, nemožno túto vadu považovať za takú, ktorá mohla mať vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutia žalovaného.

V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že je nesprávny názor krajského súdu a nesúladný s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého stanovenie neprimerane krátkej lehoty počítanej na hodiny na využitie práva podľa § 56 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. nie je takou vadou konania, ktorou došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej moci, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci musí súd

poukázať na nesprávnu interpretáciu napadnutého rozsudku sťažovateľkou. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v súvislosti s námietkou sťažovateľky ohľadom neprimerane krátkej lehoty na vyjadrenie k začatiu disciplinárneho konania konštatoval, že právo vyjadriť sa k veci, navrhnovať dôkazy a obhajovať sa jej v konaní upreté nebolo...

Aplikáciou uvedenej právnej normy treba dospieť k záveru, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (pozri k tomu napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/130/2009).

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že formálne zopakovanie disciplinárneho konania v predmetnej veci by v tomto prípade nepredstavovalo pre sťažovateľku reálnu možnosť priaznivejšieho rozhodnutia, a to aj vzhľadom k tej skutočnosti, že skutkové okolnosti disciplinárneho previnenia uvedené v odôvodnení disciplinárneho rozkazu, ako aj v napadnutom rozhodnutí, ktoré zakladajú uloženie disciplinárneho opatrenia sťažovateľky aj podľa názoru kasačného súdu, zhodne s názorom Krajského súdu v Prešove boli naplnené.

... zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom výhodnejšie sociálne zabezpečenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Medzi policajtom a Policajným zborom sa jedná o štátno - zamestnanecký právny pomer, ktorý vzniká mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pracovno - právneho pomeru. V tomto zamestnanecko - služobnom pomere účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje aj v úprave služobnej disciplíny, v úprave nárokov vyplývajúcich zo služobného pomeru a úprave konania pred služobnými funkcionármi. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že zákon kladie prísnejšie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon štátnej služby v ozbrojených zložkách. V danom prípade sa jedná o vykonávanie pracovnej (služobnej činnosti) sťažovateľky v ozbrojenom zbore, kde v rámci vnútornej štruktúry policajného zboru platí princíp nadriadenosti/podriadenosti a nerešpektovanie pokynov nadriadeného je nekompromisne sankcionované. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce, Správny poriadok) vo vzťahu k plneniu služobných povinností. Uvedené

závery vychádzajú aj z judikatúry EŠLP, podľa ktorej, z pôsobnosti článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých zamestnanie je charakteristické špecifickými činnosťami verejnej správy, jedná sa najmä o ozbrojené sily a políciu (napr. rozsudok EŠLP vo veci Pellegrin proti Francúzsku č. 28541/95, nález Ústavného súdu SR č. k. II.ÚS 403/2011-23).»

11. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosti vyhovel a vydal tento nález:

„Právo sťažovateľky

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotveného v článku 46 ods. 1 ústavy,

- domáhať sa zákonom ustanoveným preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, zakotveného v čl. 46 ods. 2 ústavy

bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžk/6/2017 zo dňa 21. 2. 2018 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžk/6/2017 zo dňa 21. 2. 2018 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom sťažovateľkou označeného základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na súdne preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

16. Podstata sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľky, že najvyšší súd mal porušiť jej uvedené základné práva tým, že sa s jej názormi a námietkami nestotožnil.

17. Ústavný súd poukazuje na už uvedené vyjadrenia najvyššieho súdu, z ktorých je zrejmé, že najvyšší súd sa s námietkami sťažovateľky vysporiadal dostatočne.

18. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého rozsudku a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

19. Ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa najvyšší súd ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými tvrdeniami a námietkami sťažovateľky. Napadnutý rozsudok považuje ústavný súd za ústavne udržateľný a konštatuje, že mu nemožno vyčítať svojvoľnosť či neodôvodnenosť, ktorá by mala za následok jeho arbitrárnosť.

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

22. Ústavný súd, prihliadajúc na obsah sťažnosti, na obsah napadnutého rozsudku, ako aj na obsah príloh k sťažnosti týkajúcich sa predmetnej veci, pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2018